

עין משפט
ור מצוה

מח:

נערה שנתפתה פרק רביעי כתובות

מסורת הש"ס

א) לליל ב. לקמן
 ט. ע. ודברים ע"ג.
 ס) וקדוש מ. כרימות
 ז"א. (א) וספחה פ"ד.
 ד) לקמן מ. וקדוש י"ז.
 ה) וספחה ט. כרימות ל' לוחה
 ו"א. ע"פ פס"י דלח"ק ק"ה
 ק"א וי"ג. ו' וספחה י"ז
 ט"א. (א) וקדוש י"ז.
 ט"ב. וי"ג חו"ט פס"י ח' מ"ג.
 ט"ג. וי"ג חו"ט פס"י ט"ו.
 ט"ד. וי"ג חו"ט פס"י ט"ז.
 ט"ה. וי"ג חו"ט פס"י ט"ט.
 ט"ו. וי"ג חו"ט פס"י י"א.
 ט"ז. וי"ג חו"ט פס"י י"ג.
 ט"ח. וי"ג חו"ט פס"י י"ה.
 ט"ט. וי"ג חו"ט פס"י י"ז.
 כ. וי"ג חו"ט פס"י י"ט.
 כ"א. וי"ג חו"ט פס"י כ"א.
 כ"ב. וי"ג חו"ט פס"י כ"ב.

תורה אור השלם

א. ודברים א"ת הע"ק
 ב. ודברים א"ת הע"ק
 ג. ודברים א"ת הע"ק
 ד. ודברים א"ת הע"ק
 ה. ודברים א"ת הע"ק
 ו. ודברים א"ת הע"ק
 ז. ודברים א"ת הע"ק
 ח. ודברים א"ת הע"ק
 ט. ודברים א"ת הע"ק
 י. ודברים א"ת הע"ק
 י"א. ודברים א"ת הע"ק
 י"ב. ודברים א"ת הע"ק
 י"ג. ודברים א"ת הע"ק
 י"ד. ודברים א"ת הע"ק
 י"ה. ודברים א"ת הע"ק
 י"ו. ודברים א"ת הע"ק
 י"ז. ודברים א"ת הע"ק
 י"ח. ודברים א"ת הע"ק
 י"ט. ודברים א"ת הע"ק
 כ. ודברים א"ת הע"ק
 כ"א. ודברים א"ת הע"ק
 כ"ב. ודברים א"ת הע"ק

מוסף רש"י

הגיע זמן ולא נשא.
 לקמן כפרת טעם מתן
 טעין לנחמה ע"פ פ"א
 חס. משפחה כ"ה
 והיה על השואין לפרט
 עמ"ס פ"א ט"ו. לפרט
 ג"כ. ולחלמה
 ש"ס. וי"ג חו"ט פס"י ח' מ"ג
 וי"ג חו"ט פס"י ט"ו
 וי"ג חו"ט פס"י ט"ז
 וי"ג חו"ט פס"י ט"ט
 וי"ג חו"ט פס"י י"א
 וי"ג חו"ט פס"י י"ג
 וי"ג חו"ט פס"י י"ה
 וי"ג חו"ט פס"י י"ז
 וי"ג חו"ט פס"י י"ט
 וי"ג חו"ט פס"י כ"א
 וי"ג חו"ט פס"י כ"ב

לרשום הבעל לנשואין. כלומר שמכנס לחופה לשם נשואין שמה
 מסורה לרשות הבעל: מסרו שלוחי האב. שהיה האב משלחה לו
 ע"י שלוחיו ופגעו בשלוחי הבעל ומסרו להם: גב"ל. משמע
 הגיע זמן. שנים עשר חודש נחמה לנשואין
 משתבעה הבעל לנשואין ע"פ עמ"ס לנשואין
 ולאחמנה שלשים יום: ולא נישאו.
 כגון שעבד החמן או אונס שלו:
 ואולות כפרומס. אם נח ישראל
 מאורסת לכהן היא: מאורסת לכל.
 לירשה וליתנה לה ולמטהר ידיה
 ולכל דבר איש נאשה קיימא מסירת
 שלוחים נמקום מופס: מון מאכילא
 פרומס. דעממא דידה משום סימפון
 דלקמן כפרק א"ע"פ ודף ט"ז:

ואחתי איכא למחש להכי שמה
 ומאלו בה מומין ויהיו קידושיה
 וינשואיה טעות: ורז אסי אמר אף
 לפרומס. כפרק א"ע"פ ודף ט"ז:
 ארוסה לא תאלל בתרומה משום
 שמה ימונו לה כוס צבית אכיה
 ותסקה לחמיה ולאחמיה (שס) והשמה
 לעולם היא כרשופ האב. ואוקימנא
 דהאי לעולם משום אכילה תרומה
 נקט לה וקמתי עד שמכנס לחופה:
 אמר לפי רב. לתלמידו א"ל: לא
 חיונו כפר איכא. לא משיבו
 צבית הדרגש ממשנה וההפכת לטמי
 נדדים שיוכל המתקן לתקן משמעה
 אחר דבריו: שמואל אמר לירושבב.
 הוא דמהיכא מקריה א"ל ממה דברך
 בעל יורש נדווייתה דא"ע"ג דאמר
 מר (לקמן דף ג"ג) אשתו ארוסה
 ממה אינו יורשה הכא כיון דמסרה
 אחולי אכל אב השתא מחמת
 קידוש נישואין אכל לתרומה ולהפרת
 נדריה שלא בשמחות ולגליאיתה
 דאינה אלא משום אינה ואחתי ליתא
 למיחש להכי לא מהיכא מסריה כי
 חופה: לכופסה. הוא דמהיכא
 מסריה. והשתא קא צעי הש"ס
 למילתיה: מאי היא דאם מסה יריס.
 בעל א"ל נדווייתה שפסק לה האב:
 לומר כופסה מאחר מנה. לשוייה
 אלמנה מן הנשואין שלא חיקנו לה
 חכמים אלא מנה מן הנשואין אחרי
 ק: הלך אבא מר. אין מסריתה
 מסריה: ונכנסה עמו. ע"ס בעלה
 לזון כשאר ליה דדקן בעלמא ולא
 לשם נשואין: שכופסה. מטלטלין
 שיחד אינה לנדווייתה: כמה דכריס
 אמוריס. נשואיה עמו עמו חו"ט
 נשואין: לירשה. להא מילתא לחודא
 הוא דהיא נשואין: סיפוסא דכולהו.
 הנך דפליגי אדשמואל: פה ספסא.
 אם נכנסה ושהתה עמו כהן אמרינן
 נשואין נינהו וזו היא כניסת חופסה
 ואע"פ שלא נבעלה היו נשואין: ספמי
 ספמי קפני. הא דקמתי נכנסה עמו

לרשום הבעל לנשואין. מסר האב לשלוחיו
 הבעל הרי היא ברשות הבעל הלך האב עם
 שלוחיו הבעל או שהלכו שלוחיו האב עם
 שלוחיו הבעל הרי היא ברשות האב מסרו
 שלוחיו האב לשלוחיו הבעל הרי היא ברשות
 הבעל: גב"ל. מאי לעולם לאפוקי ממשנה
 ראשונה דתנן: ה"ג הגיע זמן ולא נישאו אוכלות
 משלו ואוכלות בתרומה קמ"ל לעולם: מסר
 האב לשלוחיו הבעל הרי היא ברשות הבעל
 וכו': אמר רב מסירתה לכל חוץ מתרומה
 ורב אסי אמר אף לתרומה איתביה רב הונא
 לרב אסי ואמרי לה חייא בר רב לרב אסי
 לעולם היא ברשות האב עד שתכנס לחופה
 אמר אהו רב לאו אמינא לכו ל"א תזילו
 בתר איפכא יכול לשנויי לכו מסירתה זו
 היא בניסתה לחופה ושמאיל אמר לירושבב
 ר"ל אמר לכתובתה כתובתה מאי היא דאי
 מתה ירית לה היינו דשמואל אמר רבינא
 לומר כתובתה מאחר מנה רבי יוחנן ורבי
 חנינא דאמרי תריויהו מסירתה לכל אף
 לתרומה מיתבי: הלך האב עם שלוחיו
 הבעל או שהלכו שלוחיו האב עם שלוחיו
 הבעל או שהיתה לה חצר בדרך ונכנסה
 עמו לזין א"ע"פ שכתובתה בבית בעלה
 מתה אביה יורשה מסר האב לשלוחיו הבעל
 או שמסרו שלוחיו האב לשלוחיו הבעל או
 שהיתה לו חצר בדרך ונכנסה עמו לשום
 נישואין א"ע"פ שכתובתה בבית אביה מתה
 בעלה יורשה בד"א לירושבב: אבל לתרומה
 י"אן אישה אוכלת בתרומה עד שתכנס
 לחופה תיובתא דכולהו תיובתא הא נכנס
 קשיא אמרת נכנסה עמו לזין טעמא
 דלזין הא סתמא לשם נישואין אימא
 סיפא נכנסה עמו לשם נישואין הא סתמא
 לזין אמר רב אישי סתמי סתמי קרני
 יסתם חצר דידה לזין סתם חצר דידה
 לנישואין תנא י"מסר האב לשלוחיו הבעל
 ויניתה הרי זו בחנק מנה"מ א"ר אמי בר
 חמא אמר קרא י'לנות בית אביה י'פרט
 לשמסר האב לשלוחיו הבעל ואימא פרט
 שנכנסה לחופה ולא נבעלה אמר רבא אמר
 י'אמי חופה כהדיא כתיבא י'כי יהיה נערה
 בתולה מאורשה לאיש י'נערה ולא בוגרת
 בתולה ולא בעולה מאורשה ולא נשואה מאי
 נשואה ואלימא נשואה ממש היינו בתולה ולא
 בעולה אלא לאו שנכנסה לחופה ולא נבעלה
 ואימא

לזון לא שפירשה לזון אני נכנסת ולא לשם נשואין והא דקמתי נכנסה

עמו לנשואין לא שפירשה לנשואין אני נכנסת אלא זו חו שנכנסה סתם
 ומנה הוא דקאמר דהיכא דחצר שלה סתם כניסתה לא לנשואין הן אלא
 לזון והיכא דחצר שלו סתם כניסתה לשם נשואין: הרי זו בחנק. כנשואה
 ולא כנסקילה כחופה: ואימא פרט לכנסתה לחופה ולא כבעלה. דייך
 אם מיעשת כגון זו דלא חימא נערה בתולה כתיב גבי סקילה והא אחתי
 בתולה והיא אכל זו שאף לחופה לא נכנסה לא מיעשה הכתוב ואחתי צית
 אביה קרינא ציה: חופה. בלא בעילה כהדיא כתיבא דלאו כנסקילה היא
 וכי אינטיך היא למסירה: אימימא נשואה ממש. שנכנסה לחופה ונבעלה:
 ה"י

לאפוקי משמנה ראשונה. אע"ג דתנן כהדיא צ"א א"ע"פ (לקמן)
 דף ג"ג. זו משנה ראשונה צ"ד של אחריהא אמרו כי
 כן דרך הנחלים להשיעו בקולר אע"ג דכבר השיעו במקום
 אחר וכה"ג איכא נריש נכרוח ודף ג"ג. ר"ב אסי אמר אף
 לתרומה. פ"י בקונטרס דקפ"ר רב

אפי דעממא דזין ארוסה נח ישראל
 אוכלת בתרומה כדעולא שמה ימונו
 לה כוס וכוון שמסרה מו ליכא
 למחש וקשה לריי דלפי עלא
 דמפרש טעמא דמשנה ראשונה
 שמה ימונו לה כוס למשנה אחרונה
 מודה דעממא משום סימפון וע"כ
 רב אסי איירי לפי משנה אחרונה
 דלמחתי קאי ומפקא מחתי ממשנה
 ראשונה מדקמתי לעולם ועוד דלמחתי
 נכרימא דלקמן ולא משני היא
 כמשנה אחרונה ונראה לריי דעממא
 דרב אסי משום סימפון ומשמסרה
 מו ליכא למחש דמסתמא דקיי לה
 וקשה דרב אסי מיס לסימפון
 בהגעת זמן טפי מכנסת האב לשלוחי
 הבעל ובפי א"ע"פ (לקמן דף ג"ג).
 אמרי איכא דקאמר מאי בנייהו
 בן למחן דלמר משום סימפון בן
 למ"ד משום שמה טעמא איכא
 בנייהו קיבל מרס והלך פירוש
 מסר האב לשלוחי הבעל דלמחן
 דלמר משום סימפון איכא א"ע"ג
 דבהגיע זמן לא חיישינן לסימפון
 למשנה ראשונה ואורי' דודאי סברא
 הוא דנכנסה אחרונה דחיישינן
 לסימפון בהגיע זמן כל שכן כנסת
 דאמרינן התם אכל הכא רב אסי
 מתייתן דחקמיה דקמתי הרי היא
 נכנסת הבעל דמשמע לגמרי אפילו
 לתרומה ועוד אורי' דמזינו לפרט
 דאיכא בנייהו למחן דלמר סימפון
 ליכא דנתפר לא חיישינן לסימפון
 ולמחן דלמר שמה ימונו איכא
 דחיישינן שמה טעמא לשלוחי הבעל
 ושמואל אמר אירושתה. לא
 חתא לאפוקי הפרת

נדרים דהא תנא דני רבי ישמעאל
 כסמון דהיא נכנסה הבעל להפרת
 נדריה ויאתה מרשות האב ונראה
 דהא דני מיעמא לה כיון דאפקה
 רחמנא מסקילה למחן דמהתם יליך
 לכל מילי אלא למעוטי תרומה אחי
 וירושמה נקט לרבותא דלא מיבעיא
 ליטמא לה ולהפרת נדריה דהיא
 מסריה כחופה א"פ"ה אפילו לירשה
 דהוא ס"ד כיון דירושת הבעל תקנתא
 דרבנן היא הכא כנסת לא תקון אי
 נמי ס"ד דלפן האב מוכה בנתו עד
 שמכנס לחופה א"פ"ה יורשה אי נמי
 אף כחובה דריש לקיש חתא למעוטי
 ורש לקיש נמי לא מיבעיא קאמר ולא
 חתא למעוטי אלא תרומה אי נמי

ממעט נמי ירושמה מנעממא דפרישית: תיובתא דבא"ה. לאו
 דווקא דכולהו אלא להנהו דאמרי אף לתרומה וכענין זה מזניו
 כ"ס טחלין (צ"ג דף קט"ו): גבי מתקן נכסיו על פיו מיונתא דכולהו
 א"ע"ג דלא היא חיונתא אלא לחד:
 היינו בתורה בעצה. וא"ת אימא ולא נשואה שנכנסה לחופה
 ונבעלה שלא כדרכה דאחתי בתולה היא כדאמרינן בפ"ק
 דקדושין (דף ט"ז): בלא עליה עשרה ועדיין היא בתולה כולן כנסקילה
 ויש לומר דהא אמר התם דבעל עושה חופה בעולה שלא כדרכה:
 ואימא

לחיותיה כיון שספרו לו ליכא למיחש לטוינת כוס. ושמואל אמר לירושמה פ"י
 שאם מתה בדרך הוא יורשה מעכשיו ואע"ג דאמר מר אשתו ארוסה מתה אינה יורשה והכא כיון דמסרה אחוליה אחלי ביה מחמת קידוש
 נשואין. אבל לתרומה ולחפר נדריה לא מוני מסירה בלא חופה כחופה. ר"י ור"ח דאמרי חופה כחופה. ר"י ור"ח דאמרי חופה כחופה. ר"י ור"ח דאמרי חופה כחופה. ר"י ור"ח דאמרי חופה כחופה.
 לו חצר בדרך ונכנסה עמו סתמא לזין (ר"י) א"ע"פ שכתובתה בבית בעלה מתה אביה יורשה מסר האב לשלוחיו הבעל או שהיתה לה חצר בדרך ונכנסה עמו סתמא לשום נשואין
 א"ע"פ שכתובתה בבית אביה מתה בעלה יורשה כ"ה לירושמה אבל לתרומה אין אשה אוכלת בתרומה עד שתכנס לחופה:

נב א מ"י פ"ב מ"ג
 אבות ה"ב א"ה
 מ"ג וד"ר ה"ב כ"ב סמ
 ע"פ חו ולחין פ"א ור"ב
 ט"ו ע"ד מ"י ג"ל ס"י
 ח וט"ו ע"ד א"ה פ"י ט'
 ט ב מ"י פ"ו מ"ג
 מרומה ל"ג מ"ג
 ה"ז:
 סא ב וט"ו ע"ד א"ה ט'
 ג"כ:
 סב ד ה"י מ"י מ"ג
 ח"ס"ר י"ב ה"י
 פ"ג ל"ח ט':

תוספות רי"ד

לכתיב אינה אוכלת בתרומה
 דקני כסף נגזר בעיני
 מסר האב לרשות הבעל
 ה"ה ברשות הבעל ה"ה
 שלוחי האב עם שלוחי
 הבעל ה"ה ברשות האב.
 מסרו שלוחי האב לשלוחי
 הבעל ה"ה ברשות הבעל:
 מו לעולם לאפוקי
 משמנה ראשונה. דקמתי
 כפי א"ע"פ ונתיב לכתובתה
 ל"י חופה ולאחמיה פ"י
 יום משתבעה הבעל
 להנשא לפנס א"ע.
 הגיע זמן ולא נשא
 אוכלות משלו חלוקת
 בתרומה פ"י וקמתי האב
 כ"ד משנה ראשונה. אבל
 כ"ד שלאחריהא אמר
 וכו' קמ"ל לעולם פ"י
 א"ע"פ דאמר ר' לאפוקי
 משמנה ראשונה פ"י
 נתחלה לענין מוחות
 שאם הבעל חלוקת
 חייב כמחובותיה והבי
 אלא מוני דשפעת
 קמייא דמכילין והכי
 נמי פני נגזרים כפי
 נערה המאורסה בנדה. פ"י
 בוגרת שצאת כבר מירושת
 אביה אע"פ שלא נשאת
 החיל ונצאת מירושת
 האב הבעל מסר נדרה
 ושרשה י"ב חודש י"א
 אורח החיל ובעלה חייב
 כמחובותיה י"א וכו' א"ע
 אין הבעל מיסר עד
 שכתמו לרשותו אלמא
 ק"ס לן רבתי כמחובותיה
 אפילו רבתי לא פליגי
 אלא נדרים דאע"ג דחייב
 כמחובותיה י"א להפר עד
 שמכנס לרשותו דרומי
 הירושמה דלא אכלה עד
 שכתמו לחופה והאי
 דקאמר חתא לאפוקי ה"י
 פירושו אינטיך לעולם
 היא ברשות אב לאפוקי
 משמנה ראשונה דקמתי הרי
 אשתו לכל רבא אפילו
 לתרומה וי"ב לפיציאה
 ולעוטי ירית לירושמה
 להכי תנן לעולם לומר
 לך שאינו נכא כמציאה
 ובמסעה ירית ובחפת
 נדריה ואינו יורשה א"פ
 שתיב כמחובותיה: מסר
 האב וכו' א"ר מסורה פ"י
 לכל חוץ לתרומה פ"י
 לכל רבא לירושמה ולטמא
 לה ולכות כמציאה
 ובמסעה ירית דמסרה
 לשלוחים במקום דמסרה
 קיימא חוץ מאכילה
 תרומה דעממא דירית
 משום ספסוף דלקמן
 ואיכא למיחש שמה ימונו
 בה מויסין ונפשא נשואיה
 קידושיה שעת רב אסי
 [אמר] אפילו לתרומה
 קסבר הא דאמרי רבנן
 ארוסה בת ישראל לא
 אכלת בתרומה שאם ימונו
 לה כוס בבית (ואחתי)
 [ואחתי] ותיסקה לאחיה